

Աստուծով աւարտ ենաս ի լրութեան։  
Զեռամբ կեսարացւոյ բանասիրի,  
Մանուկը հոչակեալ կրօնաւորի։  
Ի կարգէն քարոզչաց վարդապետի,  
Վարձուց փոխումն յԱստուծոյ առցի։  
Ի հաղար երկու հարիւրի, քառասուն եւ երկ  
ամին,  
Ի նորաշէն վաճս Արքոյն Յոհաննու Կարա-  
պիտի,  
Որ ի կեսարիա մեծ եւ հոչակաւոր նահանգի.  
Բնդ հովանեաւ նորին Վերատեսչի,  
Տեան Մատթէոսի եւ Արհի Եպիսկոպոսի,  
Արոյ Տէր կեանս երկարս պարգեւեսցէ.

Օրհնութիւն Նորին միշտ ի վերայ մեր եղիցի։  
Իսկ կրկին զծող եւ սրբազրող սորին չնջեալ  
ծառայի,  
Յեւդոկիացի անուաննալ Դաւիթ Եւեթ աբե-  
դայի.  
Որ բազում աշխատութեամբ եւ ջանիւ ի լոյս  
ամին,  
Եւ տեսողաց՝ զի աղերսեալ հաճոյ թուեսցի։  
Ի բարեաւ վայելումն Տեան Յոհաննէսի,  
Զգօնամիտ եւ հանձարունակ վարդապետի,  
Որ երկրաւ է իսկ Գերմանիկցի,  
Ետու զայս զիրքս ի նմայ զնով լի։

ԱՐՏԱՒՐԱՉԻ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ

Հալեպ, Մայիս 1937



## ՅՈԳՆՈՒԹԻՒՆ

Ա'լ յոգնեցայ իմ կեանքիս անարգաւանդ անումէն.  
Երակներուս մէջ ցրտին ժամերը լուռ, կը հեծեն.  
Հսպասելէն ա'լ երկար՝ յոյսըս անզամ չի յուսար.  
Ա'լ յոգնեցայ. տո'ւր ինձ, Տէ՛ր, մահուան հանգիստը  
պայծառ :

Աշխատեցայ, տինեցայ, և խոնջէնքիս վոխարէն  
ի՞նչ ըստացայ որ կեանքը դեռ կարենամ սիրել ես,  
Մերկացուցուած իմ հոգւոյս վըսեմագոյն սէրերէն,  
Ես մընացի ձեռնունայն՝ անծանօթի նամբուն մէջ...

Ա'լ յոգնած եմ. տո'ւր ինձ, Տէ՛ր, մահուան խորհուրդը  
պայծառ,  
Թո՞ղ համակուիմ ես իրմով եւ ա'լ չըզգամ, չըզգամ ես  
Փըլուզումի աշխարհին բիւր աղէտներն անդադար,  
Ու զամ ֆեզի, հասունցած՝ մահապարտի խղնին պէս:

ԳՐԻԳՈՐ ԿԻՒԼԵԱՆ